

ROMAN

Bana Yarınları Anlat

Ahmed
Günbay
Yıldız

TİMAŞ
TİMAŞ

*Kim yaşamış dünyayı,
Velilerle deliler...
Bilerek veliler,
Bilmeyerek deliler,
Onun dışındakiler,
Yaşadık zannederler...*

Gönülde arzulanan hedefe coşkuyla yürürken, kimsenin hürriyetini ihlal etmeme duygusu olmalı...

Kalpte kul hakkına riayet aşkı suskunsa, dünya hayatı anlamsızlaşır.

Dil lal olup sükütu tercih ederse, kalp en sihirli kelimelelerini dizse de kendisine verilen sinyallerin kurduğu cümlelere dudakların arasından hakikat süzülemez...

Bazı sevdalar, yaşayamadığımız arzularımız olarak kalır- lar yüreğimizde ve isteseler bile firar edemezler.

Her insan sınanış dünyasının özgür oyuncusu...

Çünkü o, yeryüzünde yaratılmış bütün canlılardan çok farklı bir yerdedir.

Kuşlar, sürüngenler, evcil, etçil, otçul, akla gelen bütün yaratılmışlar dahil, insan ilahi senaryonun yeryüzü sahnelerini süsleyen aksesuarı.

Âlimler, dünya gurbetinde olduklarını söylerler her nedense.

Bu âlemin sevdalıları, ölümsüzlük duygusuna kapılarak yaşarlar sınanış için geldikleri dünyada.

Sıllarından uzaklarda oluşları ve nefsi hazlarına ulaşamayışları gurbetleri olur...

Oysa bilemezler ki, insanın doğduğu sıldan uzaklığı, ne de helal olmayan arzularına uzanamayışı gurbet değildir.

Gerçek gurbet, kişi hayatını özgür iradesiyle yaşarken, cenneti yitip cehenneme sürgün edilişiydi...

Ne olup bittiğini anlayıp dinlemeden o yolda nefretin ya da şefkatin rüzgârıyla bilinçsizce savrulanlar, daha sonra karşılaşacakları hakikatin şokuyla, pişmanlıklarının fayda vermeyecek kızgın bir ateşin koruyla kavrulurlar...

Zehra!.. O, daha yirmi sekizinde çiçeği burnunda bir savcıydı...

Uzun boyluydu ve gözleri kamaştırıcı masum, mağrur bir güzelliğe sahipti.

Onun hayata duruşu emsallerinden çok farklıydı. Kumral saçlarını bazen sanatsal bir örgüyle toparlayıp arkasına doğru salıverir, bazen zarif bir tarayışla yüzünü açıkta bırakacak biçimde şekillendirirdi. Cazibeyi artırıcı fiziğiyle kapalı giysileri seçse bile dikkatleri üzerine çeken bir görüntü arz ederdi. Onun modası, her haliyle, kendisine yakıştırdığı

kiyafeti ve hayata duruş stiliyle sade bir görüntüde olmayı tercih ediydi.

Cesur ve günahattan korkan, adaleti zedelemekten çekinen tarzıyla yüreğine söz geçirebilen iradede oluşu bazılarını öfkelenirse de, anlamlı ve tehditkâr bakışlara hiçbir şekilde pabuç bırakmazdı. “O kız bildiğinden şaşmayan bir inada sahiptir,” kanaatini uyandırır insanların bilincinde.

Üzerine çevrilen oklara rağmen hayata duruşu, bencil davranışları ve keyfilikleri umursamayan cinstendi. Muhataplarıyla araya mesafe koyuşu, mağrur ve anlık bakışların sonrasında gözlerini başka istikametlere çekip derin düşüncelere dalışı, kimseyi umursamayışını vurgulardı. Zehra'nın değişmeyen tarzıydı bu. Onun iç dünyasından haberdar olan yoktu ve tahlili çok güç bir mizacın sahibiydi.

Zehra aslında daha ziyade çocukluk hayallerinin peşine takılan ve maceraperest ruhunu gizlemeye çalışan bir kızdı. Sonunda arzuladığı makamı yakalayışı, hayatının en büyük ödülünü sunmuştu ona.

Babası yüksek yargı üyesiydi ve aynı zamanda hayallerindeki rol modeliydi. Çocukluk yıllarından bugüne kadar babasının anlattığı adli vakalar ve kaleme aldığı hatıratlar, hayal dünyasını besleyip kendisine istikamet tayin eden pusulayı andırıyordu. Babasının adli vaka notlarını okudukça hayallerini derinleştirmiş ve güzergâhını çoktan belirlemişti. İşte o aşktı Zehra'yı hedefine kadar getirip teslim eden... Ve şimdi o bir savcıydı...

Hukuk fakültesini bitirdiğinde aşırı bir heyecana kapılmıştı kendini. İdealine çok yakın bir mesafede olduğunu hissediyordu ve savcılık sınavına bitkin düşmesine neden olacak bir yoğunlukta hazırlamıştı. Zehra'ya göre yükselişleri gölgede kalışlar engellerlerdi. İşte bu sebeple babasının

desteğine bile sığınmaktan kaçınıyor, özgüveniyle tırmanıyordu hayalindeki yokuşları.

Sonunda kendine güvenin ödülünü almıştı. Birincilikle kazandığı sınavın haberi kendisine ulaştığında sevincinden kalbi duracak gibi olmuştu. Coşkulu bir çılgının kulakların zarını yırtan velvesiyle veriyordu gönlündeki sevincin karşılığını. Babası, gururla bakmıştı salonda kopan çılgıktan yana. Zehra'nın havada kanatlaşan kolları derin bir nefeslenişin yardımıyla yorgun bir şekilde yanlarına doğru inerken, yanaklarına yuvarlanan zeytin tanesi iriliğindeki gözyaşları anlatıyordu sevincinin ölçüsünü.

Göreve ilk atandığı yerde henüz ikinci senesini doldurduğu gün, az sonra alacağı habere kendi bile inanmamıştı.

Adliyedeki odasında yalnızdı. Babası vardı aklında yine. Onun meslek hayatı boyunca kaleme aldığı adli vakalarla dolu hatıratından oluşan soluk ciltli ve hacimli bir ajandanın açık sayfasının üzerindeydi parıltılı bakışları...

Kapısı çalınmıştı aniden. Parmağını, kaldığı satırın üzerinde bırakıp, “Gel,” diye seslendi ve elinde bir evrakla kendisine yaklaşan görevliye dikkatle baktı. Kulaklarına dökülen sese dikkat kesildi bir an:

“Savcı Hanım, bakanlıktan gelen bir evrakınız var.”

Durdu, tuhaf bir duyguyla süzdü görevliyi ve bir müddet ıstırapla seyretti karşısında duran adamı. Daha sonra ajandanın sayfasına ayracını koyup yorgun ve istemsiz bir uzanışla aldı elindeki zarfı. Evrakın kendisine teslim edildiğine dair imzasını attıktan sonra yeniden, garip bir bakışla süzdü karşısında bekleyen adamı. Sükûtlü, boş bakışlarla görevliyi uğurladıktan hemen sonra elindeki zarfı evirip çevirdi ve daha sonra açmaya karar verdi.

Hüzün ve koyu bir tereddüt hâkimdi gözlerinde.

Kapısı kapatılıp yalnızlığıyla baş başa kaldığında tuhaf bir bakış bıraktı gözlerinin önünde tuttuğu zarfa. Ürpertili bir haldeydi. Yüz hatlarında belirgin bir isteksizlik hâkimdi.

Satırları okudukça heyecanlandı ve gözleri sulandı. Öyle ki dudaklarını kararsızca çiğnedi. Genç savcı içmeden sarhoş olan bir sevinç insanını yansıtıyordu. Heyecan, kalp atışlarını korkunç bir şekilde hızlandırmıştı. Çılgınlık stilineydi hareketleri. İrade dışı bir savurganlıkla ayağa fırladığında az önce tereddütle okumaya başladığı evrak, elinden uçup masanın uzaklarına doğru savrularak uzaklaşırken, bulunduğu odayı sarsan bir çığlık atışı vardı:

“Yaşasın!..”

Tam da bu çığlığının üzerine kapısı tıklanıp aralanmış ve kapı boşluğunda ilçe adliyesinin, Hâkime Hanım'ı görünmüştü. Hâkime Hanım az önce kulaklarına dökülen o sesin şokundaydı Zehra'ya bakarken.

Ona çığlık attıran evrak masanın uzaklarında bir yerlerde dururken, Hâkime Hanım'la göz göze geldiklerinde genç savcı ne yapacağını şaşırılmış durumdaydı.

Hâkime Hanım'ın eli hâlâ araladığı kapıdaydı ve Zehra'nın hicaplı bakışları Hâkime Hanım'ı izlerken donup kalmıştı:

“Abla,” diye mırıldandı.

Hâkime Hanım kapıyı usulca kapatıp Zehra'ya yaklaşırken gözlerini onun donup kalan ufkundan alamamıştı. Hedefine biraz daha yaklaşınca hayretli bir ses döküldü genç savcının kulaklarına:

“Zehra!..”

Buruk bir tebessüm belirmişti Zehra'nın dudaklarında:

“Abla az önce ben çıldırıldım galiba!”

Garip bir seyir tutturdu Hâkime Hanım, Zehra'nın gözlerinde ve daha sonra yerdeki evraka ilişti bakışları.

Kendisine en yakın yerde duran koltuğa oturmadan önce eğilip evrakı aldı. Okumadan masanın üzerine bırakırken oturduğu yerde donup kalan genç savcıya baktı:

“Nedir senin bu halin?”

Derin bir nefesin ardından hareketlenip gözlerindeki sevinç yaşlarını sildi ve Hâkime Hanım'a baktı Zehra:

“Abla, kusura bakma, sana bu halimle yakalanmak istemezdim ama...”

Hâkime Hanım kuşku dolu bakışlarını Zehra'nın gözlerinden alamamıştı:

“Hayırdır, korkuttun beni. Kötü bir şey mi oldu?”

Zehra sakinleşti ve hicaplı bir duruşla bekledi Hâkime Hanım'ın gözlerinde:

“Aksine abla, sevindiren bir haber aldım.”

Hâkime Hanım ciğerlerini söken derin bir nefeslenişteydi Zehra'yı izlerken:

“Kızım, sevindiren haberin tepkisi acı bir çılgılık mı olur? Ben de buradan gidişine üzüldüğün vehmine kaptırmıştım kendimi.”

Zehre durdu, aptalsı bir bakış bıraktı Hâkime Hanım'ın gözlerinde. Sönük bir mırıldanışı andırıyordu sesinin rengi:

“Sen nereden biliyorsun gideceğimi?”

“Az önce yeni bir savcının atandığı haberi ulaştı bana.”

Zehra biraz önce Hâkime Hanım'ın yerden alıp masasının üzerine bıraktığı evraka baktı ve yenemediği heyecanın yutkunuşuyla ona uzatırken, "Oku," diye mırıldandı.

Hâkime Hanım Zehra'nın dediğini yaptı. Evrakın satırlarında dolaşırken gözlerindeki ışıklarda hayret kıvılcımları kaynaşıyordu. Keyifsiz bir haldeydi genç savcıya bakıp dudak bükerken:

"Orası çoğu ilden daha büyük bir ilçe... Bu, istikbalini parlatacak bir ödül görüntüsünde olabilir ancak bildiğim kadarıyla hadiseler bakımından hiçbir zaman arınıp durulmayan bir yer gidiyorsun. Bunu unutma."

Zehra masasında duran oldukça hacimli ajandanın üzerine bastırıp ellerini:

"Abla, ben hareketliliği seven biriyim. Yanlış anlama sakın. Hadiselerin çokluğu beni sevindirmiyor ancak suçluların mağdurlara rağmen zafer kazanışı ve masumların ağır bedeller ödeyişini çok okudum babamın hatıratında."

"Burada rahattın be kızım."

Esefli bir bakışı vardı Zehra'nın:

"Abla, ben rahatı hiç sevmem. Burası hayallerimin karşılığını vermedi bana."

"Bir arkadaşım orada görev yaptı. O ilçenin beldeleri ve köyleri bile birbirlerine düşmanmış. Karmaşık bir hadisenin üzerine gitmeye kalkışınca az kalsın canından oluyormuş arkadaşım. İnanmazsın belki, başka bir yere atanmak için dilekçe üzerine dilekçe vermişti ve dikkate alınmayınca istifasını vermek zorunda kalmıştı. Yanlış anlama da bir kız için çok zor bir görev yeridir orası."

Zehra'nın bir kulağından girip ötekenden rüzgar olup çıkmışa benziyordu Hâkime Hanım'ın konuştukları.

“Sana çok sevineceğin bir haberim vardı aslında...”

Zehra konuşulanları ilgisiz bir tavırla dinliyordu. Hâkime Hanım’a karşı adeta “gitsen de tek başıma kalsam” düşüncesindeydi tavırları.

“Sana o güzel haberi iletayım ister misin?”

Zehra bu sorunun karşılığının havada kalmaması düşüncesiyle bakmıştı Hâkime Hanım’a:

“Seni dinliyorum abla. O nasıl bir haberse?” diye dudak ucu mırıldanışı, duyacaklarını önemsemeyeceğini yansıtıyordu.

“Bana göre işiteceğin haber, talih kuşu gibi bir şey.”

“Abla, düşüncelerim karmakarışık. O her neyse söyle de daha fazla yorma beni.”

“Tamam, sıkı dur o vakit ve dinle. Baban yetkili bir makamda... Bana kalırsa bu haberi aldıktan hemen sonra onu arayıp atanışını durdurabilirsin.”

Zehra hiç konuşmadan gözlerini Hâkime Hanım’ın gözlerine dikip kalmıştı.

“İlçe hastanesinin uzman doktoru sana talip!..”

Zehra, Hâkime Hanım’ı şaşkına uğratacak bir tavırla bekliyordu gözlerinde ve alaylı bir tebessümü vardı dudaklarında:

“Bu kaçınıcı haber gönderişi abla? Ben çocukluk hayallerimin göklerinde uçmaya hazırlanırken, gönül işi kalbimi işgal etmez.”

“Yani?”

“Olumsuz... Senden ayrılış hasretim olur ama arzuladığım o yere gidemeyişim ölümdür..”

Hâkime Hanım dalgın ve esefli bir bakış bırakıyordu Zehra'nın gözlerinde:

“O zaman hayırlı olsun, diyecek başka bir şeyim yok ama demem o ki bu camiada babanı tanımayan yoktur. Bana kalırsa çabucak ara ve o ilçeye gitmekten vazgeç.”

İlginç bir bakışı vardı Zehra'nın:

“Neden?”

“Bilmediklerin var!.. Gideceğin ilçenin savcısı söz sahibi bir ailenin dediğini yapmadığı için vuruldu ve hayatta değil şu an. Sen o savcıdan boşalan yere atanıyorsun.”

Derin bir nefeslenişi vardı Zehra'nın:

“Abla ömür her an, Allah'ın kuluna verdiği mühletin arkasında saklıdır. Hiç kimse ne fazlasını ne de noksanını yaşar. Ben bunu biliyorum...”

Hâkime Hanım genç savcının huyunu biliyordu. Alıngan ve sükûтта bekleyişinin ardından sadece, “Sen bilirsin...” diye mırıldandı.

Hâkime Hanım başka hiçbir şey konuşmadan müsaade isteyip giderken Zehra, sessiz ve duyarlı bir seyir tutturmuştu onun ardından.

Hâkime Hanım kapıyı usulca kapatıp tek başına kaldığında, hayaller dünyasına dalmıştı Zehra. İçi içine sığmaz olunca babasını arayıp atanış malumatını ona vermiş, baba kız arasında koyu bir sohbet başlamıştı.

Feridun Sürmeli ülkenin her köşesinden haberdar olan, tecrübelerin donattığı bir yargı üyesiydi.

Zehra atandığı coğrafyayı soruyordu babasından.

“Tabiatın cömertçe süslediği bir yerde olacaksın, ancak sorunlu bir havada kanat çırpacaksın bundan sonra. Her

şeyden önce ve en azından, kendisinden isteneni yapmayan bir savcının suikast sonunda hayatını kaybettiği bir göreve atandığını bilmeli ve tedbirli olmalısın.”

Bu sözler Zehra’yı tedirgin etse de her şeye rağmen kuş olup oralara doğru uçma hevesi vardı duygularında. Babası atandığı yeri ve insan karakterlerini ona edebî bir üslupla anlatmaya çalışırken Zehra bambaşka bir âlemdeydi. Adepta babasının kendisine tasvir ettiği yörenin fotoğraflarını noksansız bir şekilde sergiliyordu gözlerinin önünde. Dalıp gitmişti babasını dinlerken:

“Elinden hiç bırakmadığını bildiğim hatıratla oraları bulamazsın ancak sana şu kadarını söyleyeyim ki, babanın aldığı notlara taş çıkartacak kadar malzeme bulacaksın gideceğin yerlerde... İlçenin birbirine ezeli düşman iki beldesi varmış. Ören ve Çınarlı. Masallara bile taş çıkartacak bir öyküye sahipmiş oralar. Öyle anlatıldı ve öyle duydum... Makamına yerleştikten sonra mutlaka araştır ve yaz. Bildiğim kadarıyla oralarda, tükenmeyen bir husumetin hâlâ devam ettiği bir gerçek.”

Zehra hafızasına silinmeyen harflerle yazmıştı babasının söylediklerini. “Çınarlı ve Ören,” diye mırıldandı babasıyla konuşurlarken.

“Ören beldesinden iki hoyrat adamın macerasıyla bozulan dostlukların asrı aşan düşmanlıkları hâlâ devam ediyor diye duymuştum. Çınarlı beldesinde bir kadının iffetini kirleten Örenli iki ahlaksız ve eşinin intikamını cesurca aldıktan sonra adı Merdo olarak anılan eşkıyanın öyküsü sanıyorum en önemli malzemen olacak. İki belde arasındaki o husumet unutulmuş değil. Yeni bir barış bozumuyla tazelenen düşmanlıklar akıllara durgunluk verecek kadar enteresanmış.”

Babası ülkesini en iyi tanıyanlardan birisiydi. Verdiği malumat genç savcının heyecanını bir anda zirvelere taşıdı.

Babasıyla konuşmasını tamamlar tamamlamaz aklında kalanların notunu almayı unutmamıştı. O her zaman şöyle düşünüyordu. Hafıza, algıladığı bilgileri, istendiği anda veremeyebiliyordu...

Önündeki kâğıda Ören beldesi ve Çınarlı beldesi yazmış, Merdo adıyla anılan bir eşkıya diye kayda almıştı...

Genç savcı, içsel bir coşkunun sarhoşu olmuştu babasını dinlerken. Daha şimdiden oraların hülyasını kurmaya başlamıştı.